

**Svijet pred provalijom –
Ludilo umjesto razuma**

Zlatko Dizdarević

Svijet pred provalijom- Ludilo umjesto razuma

Zlatko Dizdarević

Novinar, pisac, diplomata– Sarajevo

Sažetak

Svijet počinje da broji sate kada će „pravednici“ ispuniti obećanje i krenuti u obračun sa Assadom i saveznicima. U Vijeću sigurnosti UN-a priprema se teren da se „Rusija onemogućí u blokiranju istrage o upotrebi hemijskog oružja“. Rusko Ministarstvo vanjskih poslova saopštava, uz optužbe za napade hlorom u Doumi, kako se radi o „opasnim provokacijama smišljenim da se zaštite teroristi i nepopustljiva radikalna opozicija. Napad na Siriju pod lažnim izgovorom loše će završiti...“ Iole realniji analitičari stanja u Siriji dobijaju snažan argumenat za osnovnu tezu: Rat u Siriji za teroriste i njihove tvorce na Zapadu i u Zalivu mora se nastaviti po svaku cijenu.

Ključne riječi: Assad, Rusija, Sirija, Zapad

U času nastajanja ovog teksta ne zna se šta će Donald Trump odlučiti temeljem obećanja da će „Amerika u narednih 24 do 48 sati adekvatno odgovoriti na zločin u Siriji“. Paradoksalno ali istinito, nikakva odluka američkog predsjednika na tom tragu neće bitno izmijeniti smisao ludila što je povod svemu niti će, još gore, promijeniti okolnosti koje su u pozadini velikog sunovrata u koji se svijet nagoni. Čini se, nažalost, da tvorcima guranja planete prema provaliji nije bitno koliko će to sve koštati ljudskih života i civilizacijskog urušavanja.

Nivo planetarne manipulacije ljudskom logikom, činjenicama, politikom, medijima i nekada uglednim svjetskim institucijama odavno nije imao takve razmjere kao u slučaju Sirije. Vodeći proizvođači ovog ludila kao da su potpuno pogubili razum. Ugledni američki novinar i publicista, kolumnista portala „Antiwar“, postavio je u naslovu svog uvodnika direktno pitanje: „Je li Donald Trump glup ili opasno lud?“ U istom danu, novinar drugog portala sa te strane svijeta, Paul Joseph Watson u analizi istih događanja pogađa u centar: „To nije 'America First'. To je 'Deep State' pobijedila!“

Mada je izvjesno da svako koga iole interesuju sudbinska pitanja svijeta zna o čemu je riječ, evo osnovnih elemenata priče. Potrebni su jer ni mnoge krucijalne činjenice o aktuelnim zbivanjima u Siriji i povodom nje, nisu javnosti predočene čak ni na približno isti način.

Priča kaže: U završnim operacijama sirijske armije protiv džihadista u mjestu Douma nadomak Damaska početkom aprila ostali su zabarakadirani pripadnici terorističke organizacije Jaish Al-Islam, njih oko šest hiljada. U Siriji ih izdašno podržava Rijad. Ponuđena im je časna predaja i odlazak bez oružja gdje žele. Ili u Idlib gdje je većina islamista našla utočište nakon poraza u Aleppu, ili na sjever u Jarabulus, na sirijsko-turskoj granici, koji je pod kontrolom proturskih islamističkih grupa. Autobusi za evakuaciju su već bili u Doumi. Džihadisti nisu pristali, iako je bilo jasno da je pitanje sata kada će biti savladani. Žrtvovanje radi „ideala“, naravno, nije bilo u pitanju već druga računica. Koju sedmicu ranije, Rusi su najavili da imaju informacije prema kojima džihadisti pripremaju provokaciju sa hemijskim oružjem kako bi preokrenuli situaciju u svoju korist. Iz već praktično oslobođene Doume u subotu, 7. aprila, svijet munjevito obilazi informacija da je tamo „Assadova

vojska granatama sa hemijskim otrovom napala bolnicu, ljude u skloništima, civile, mahom žene i djecu... stotinu mrtvih i isto toliko ranjenih.“

Iz časa u čas dodavale su se krvave verzije drame. Demokratski svijet bio je zgrožen. Ni trun sumnje u informacije odande uz sve glasnije zahtjeve da „ovaj animalni zločin ne smije ostati nekažnjen“. Trump hitro na Twitteru objavljuje „da su predsjednik Putin, Rusija i Iran odgovorni za podupiranje životinje Assada.“ Saveznici žure da podrže Trumpovu optužbu. Pojedinačno London, Pariz, Bon a potom i Brisel. O Saudijskoj Arabiji i sličnima da se ne govori. Damask i Moskva energično demantuju optužbu, a svakome ko iole priziva logiku jasno je koliko je apsurdna priča o Assadovom napadu na civile, žene i djecu bojnim otrovom, u času kada njegova vojska ulazi pobjednički u Doumu. Poludjeli svijet ispranog uma, definitivno ne vjerujući više vlastitoj pameti i očima već jadno okupiranim medijima, poslušno prihvata nametnutu histeriju. Teroristi Jaish Al-Islama odjednom prihvataju uslove predaje i evakuacija počinje iste večeri, uz oslobađanje civila iz zatvora Tawba u Doumi koji su služili kao živi štit u prethodnim operacijama protiv Armije.

Svijet počinje da broji sate kada će „pravednici“ ispuniti obećanje i krenuti u obračun sa Assadom i saveznicima. U Vijeću sigurnosti UN-a priprema se teren da se „Rusija onemogući u blokiranju istrage o upotrebi hemijskog oružja“. Rusko Ministarstvo vanjskih poslova saopštava, uz optužbe za napade hlorom u Doumi, kako se radi o „opasnim provokacijama smišljenim da se zaštite teroristi i nepopustljiva radikalna opozicija. Napad na Siriju pod lažnim izgovorom loše će završiti...“ Iole realniji analitičari stanja u Siriji dobijaju snažan argumenat za osnovnu tezu: Rat u Siriji za teroriste i njihove tvorce na Zapadu i u Zalivu mora se nastaviti po svaku cijenu.

Prvi odgovor datim obećanjima pristiže sljedeće jutro raketnim napadom na vojnu bazu T-4 kraj Palmire. Od osam ispaljenih projektila pet je srušeno a tri su pogodila cilj. Amerikanci, Francuzi i Britanci odmah poručuju da napadači nisu oni. Rusi ubrzo saopštavaju da je napadač Izrael. Operacija iz aviona preko Libana najavljena je Amerikancima. Poginulih Rusa u bazi T-4 nema. Ima Iranaca. Odgovora nije bilo. Živci su ipak sačuvani. I dok se čeka nastavak u „ispunjavanju paklenih opećanja“ o kažnjavanju napadača na civile bojnim otrovima, farsa se nastavlja na političko-informativnom terenu. Iz Doume počinju curiti informacije o lažnoj predstavi sa hemijskim napadom. Bolničari i vozači kola hitne pomoći pred tv kamerama izjavljuju da nikakvih žrtava hemijskog napada nije bilo u bolnici. Na You Tube se pojavljuje video iz

dvorane u kojoj djecu vježbaju u pretvaranju da su otrovane i umiruće žrtve napada. Ali pristižu i prvi glasovi promatrača sa Zapada koji otvoreno ukazuju na farsu. Za to je niz razumskih, političkih ali i vidljivih „tehničkih“ dokaza i razloga.

Igrokaz se nastavlja na sjednici Vijeća sigurnosti UN dan kasnije. Događaj se mogao pratiti i na nekim tv kanalima. Vidljiv je bio ogroman raskorak između onoga što vide vlastite oči, i onoga što su interpretirali razni mediji okolo. Svjetska politika, i još više tzv. veliki mediji kreiraju jadne trenutke vlastite povijesti. Ruski je ambasador, recimo, jasno potvrdio da su stručnjaci za medicinu i hemiju (ABH ratovanje) na terenu i da nisu pronašli nikakve tragove hlorina ili sarina. Nisu pronašli nijednog svjedoka koji bi mogao potvrditi da je bilo hemijskog napada. Vrhunac je da nisu našli nijedno tijelo žrtve, niti je iko mogao tamo da im kaže gdje bi ta tijela mogla biti. Ambasador je zauzvrat naveo niz vrlo preciznih podataka gdje su nakon protjerivanja „pobunjenika“ pronađene velike količine supstanci potrebnih za spravljanje hemijskih oružja, i gdje su otkrivene radionice za njihovu proizvodnju.

Nakon toga ambasadori zapadnih zemalja čitali su unaprijed pripremljene govore ne referirajući se ni slovom na činjenice i tvrdnje ruskog ambasadora. Mediji sa naših prostora prenijeli su samo njih, uglavnom preuzimajući informacije agencija, pa i „uglednih“ a finansiranih direktno iz zemalja iz kojih potiče cijela priča.

U ovakvoj situaciji, iz konteksta događanja zabilježenih u utorak 10. aprila uveče, sve špekulacije se svode na pitanje hoće li i za koliko sati, eventualno dana, krenuti taj napad pravdoljubivih saveznika na Damask u ime odbrane nevinih sirijskih civila za koje Zapad, eto, pokazuje toliko empatije i brige. Pomislilo bi se da pitanje i konstatacija Justina Raimonda, odnosno Paul Joseph Watsona gube na smislu.

Da li doista ?

Oni što nisu zaduženi da ispunjavaju domaće zadatke temeljem interesa i strasti raznih nalogodavaca (da sada i isključimo ludilo i glupost), mnoge detalje u ovoj igri vide drugačije od pominjanih zvaničnih verzija. Samo malo znanja o porijeklu tamošnjih zbivanja, uz osmatranje svega iz „ptičije perspektive“ umjesto one prizemne, lokalne, pomoći će da se prepoznaju elementi kojima centri moći, međunarodne organizacije i medijski higijeničari

ljudskog uma nisu skloni. Čak i usputno uvažavanje poznatih geostrategija igrača u Siriji stvar će učiniti jasnijom. U toj varijanti, nezaobilazne komponente tamošnje drame jesu i sljedeće, od opštih do pojedinačnih:

Zapadne sile sa svojim saveznicima na Bliskom istoku, prije svega SAD, Velika Britanija, Francuska plus dezorjentirana Evropska Unija, uz zalivske bogatune malih političkih kalibara i zrelosti – nalaze se pred nezamislivim porazom u ratu što su ga sami proizveli računajući na njegovo okončanje po sistemu „Blitzkriega„. Onako kako je završeno u Iraku, Libiji, manje bolno ali efikasno u Tunisu, Egiptu, uz uporne radove u Jemenu. Da se sad ne pominju centralna Afrika, pa Mianmar, Filipini itd. Pogled se posebno nestrpljivo baca na Iran koji bi im bio trofej-kapitalac jer je uz sve ostalo u stanju da napravi i atomsku bombu koju u cijelom tom regionu „ima pravo“ da posjeduje, naravno, samo Izrael. Dugoročno, pod noge se moraju baciti Rusija, Kina, Indija itd. Evropa je de facto na razne načine već na koljenima ali to je porodična priča druge vrste.

Amerika je propustila istorijsku priliku iz perioda monocentrizma da trajno učvrsti ekskluzivno liderstvo u svijetu. Posljedice tog propusta naprosto ne mogu da se podnesu. Mentalno, vojno, ekonomski. Posebno i apsolutno nikako u slučaju u kojem će pobjednik biti Rusija. Sa Kinom, Iranom, Latinskom Amerikom, Indijom... oni su nova imperija koja se diže na noge vojno, ekonomski, strateški. Atlantizam izdiše. Sama priča o napadu na dolar do jučer „nebitnim“ valutama poput juana, rublje itd. dovoljna je na svoj način za paniku koja se osjeća na berzama. U sedmoj godini krvavog „proljeća“ u Siriji su pred porazom napadači i teroristički plaćenici, a pred pobjedom oni na čiji se račun podsmjehivalo koliko još jučer.

Sputavanju Amerike u vladanju „globaliziranim“ svijetom silno su doprinosili i njihovi strateški partneri vlastitim ciljevima i idejama prikrivanim od koalicionog lidera. Izrael, Saudijska Arabija, u značajnoj fazi i Turska, evo sada nakon Brexita i zaigrana Engleska, češće su odigrali svoje igre temeljene na raznim internim i istorijskim ambicijama, nego što su se brinuli o američkom liderstvu. Netanyahu je sa jastrebovima u Izraelu istinski vjerovao da će uvući Ameriku u svoje fantazije o zaposjedanju svih susjednih zemalja, razaranju Irana kao konkurentne sile u regionu, konačnom skidanju sa dnevnog reda i same ideje o državi Palestine, uz san o pobjedničkom maršu cionista ka „Herez Israelu“. Trump mu je tu podršku platio odlukom o ekskluzivno „izraelskom“ Jeruzalemu. Nevažno što je to račun bez krčmara.

Mlađani Saudijac Mohammad bin Salman zaigrani je politički junoša koji obrvama nebo dodiruje ali nije svjestan da mu živi pijesak razne vrste dopire do grla. Nafta ubrzano curi a vladanje Bliskim istokom puki je san žutokljunca. Od bijesa pred Iranom se ne živi. Kobajagi oslobađanje od svekolike mentalne i vjerske, vehabijske i feudalne rigidnosti, pukim odobravanjem ženama da voze automobil i idu u kino može biti uspjeh samo u kupljenom Hollywoodu i „slobodarski“ okupiranim medijima.

Erdogan se već značajno primakao Rusiji a Washington ga teško smije za to kažnjavati. Sultan je ipak još uvijek značajna karika u NATO-u. A ambicija mu preglema i igra lukava čaršijska, dok može.

Englezi naprosto ne mogu podnijeti istinu koja je protiv cijele njihove istorije. Nisu više imperija! Ni na Bliskom ni Dalekom istoku, ni u Indiji ni Africi. U Evropi ih pretrčala Njemačka. Previše za njihovu sujetu. I kap koja je prelila u dilemama o Brexitu, a u korist bolesno radikalnih oko Trumpa. U međuvremenu predsjednik je postao zarobljenik projekta koji ga je doveo na vlast kako bi brzo i efikasno rasturio sistem i otvorio prostor za silu kao ultimativni faktor u svemu. Vlasnici tog projekta su danas kreature nezabilježene u istoriji uređene Amerike koja doista jeste, jednom, bila uzor i san u mnogo čemu „malima“ u svijetu. A kome slobodnom danas mogu biti uzor tipovi poput bolesnog militariste, savjetnika za nacionalnu bezbjednost John Boltona, dojučerašnjeg direktora CIA-e a sada državnog sekretara Mike Pompea, šefa Pentagona Mad Dog Mattisa kojeg i sam nadimak definira, uz novu šeficu CIA-e Jine Sheri Haspel koja je u povijest ušla dirigujući najstrašnijim torturama zarobljenika u zloglasnim kazamatima u Iraku prije više od decenije. Da se ne spominju stare zvijezde nepresušnih ratnih ambicija poput senatora Johna McCaina upamćenog i po druženju sa džihadistima u Siriji.

Trump je sada u raljama svih njih. Na to ga se podsjeća upozorenjima poput požara u njegovom toweru u New Yorku, ili storijom o starom „druženju“ sa nekom ocvalom prostitutkom za čiju se šutnju o tome platilo, navodno, 130 hiljada dolara... A predsjednik još vjeruje kako i mimo ovih igrača okolo može da obećava povlačenje iz Sirije čime rat jasno postaje – izgubljen. I to od Rusa i Iranaca koji mu vrijeđaju čovjekoljublje hemijskim ubijanjem djece i majki, mada njihova tijela niko ne može da pronade ili pokaže. Ali šta to ima veze kada mu, eno, i „odjednom“ Macron, preigrana May, nadahnuti Mohammad bin Salman i sl. sve potvrđuju.

Jedan se Vijetnam nekako preživio, u drugim okolnostima, i američkim i svjetskim. Današnja Sirija teško. Nekada se i Rusija mogla baciti na koljena proizvedenim talibanima u Pakistanu i Afganistanom uz pijanog Jeljcina, te lažnim obećanjima naivnom Gorbačovu da se novoj Rusiji niko neće vojno približiti do granica.

Možda će ekipa oko „uhapšenog“ Trampa doista odlučiti da napadne Siriju. Pa povjerovati da nakon toga mogu i Iran, uz pomoć Izraela. Netanyahu to čeka k'o napeta puška. A ako ih krene, može i na Rusiju uz pomoć ko zna koga sve. Oni tako doista i misle. Biće saveznika i za to u svijetu što je doista postao mali i jadan. Velikih igrača na sceni skoro pa više i nema. Šprdnji poput one sa dvostrukim špijunom Skripalom i ćerkom Julijom koje su „Rusi na smrt otrovali“ a oni odjednom živahni i zdravi šetaju negdje po nekim parkovima, svakim je danom sve više. I nikom ništa. Podjednako je tako i sa „Bijelim šljemovima“, humanitarcima zločinačke provenijencije finansiranim upravo za ovakve operacije raspirivanja novih ratnih vatri hemijskim otrovima. Baš kao da ista farsa nije propala u Siriji i prije tačno godinu dana. I jedna tri godine ranije. Tužno, tragično i smrtonosno po nevine ljude, a već šprdnja.

Sve je učinjeno da se pokrene zapadna koaliciona intervencija u Siriji koju gube ali to ne smiju dozvoliti. Zato rat mora ići dalje. Međunarodni poredak koji je nekada tome stajao na putu srušen je ili stavljen potpuno pod kontrolu. Pogledajmo UN ne samo u slučaju Sirije, već i Palestine i Gaze, Jemena, sutra bilo gdje drugo. U funkciji agresora, uvijek. Ipak, ispiranje mozga na temeljima bezuvjetnog vjerovanja svemu što veliki brat isfabrikuje sve je teže. Eno storijske i sa facebookom. Jadno a s predumišljajem. Samo još korak dijeli planetu od konačnog zaključka najjačih: Onaj drugi mora biti uništen! Bez toga „nama“ nema sreće. Drugi nisu bitni a svakako nemaju snage da svoju sreću sami dohvate vlastitom pameću i snagom. Barem je do sada tako bilo.

U očekivanju toga što će doći, nada je da siledžije nisu svjesne kako su svojom nerealnom ambicijom učinili monolitnijim one koji bi da žive izvan tuđeg ludila i političke klaustrofobije. Nije nebitan ni američki podatak da je 66 posto tamošnjih stanovnika protiv obećane intervencije u Siriji i Iranu!